

Instal·len un centenar de nius per al cavilat a la conca alta de la Garona

Experts de la UdL proposen combinar repoblacions i estructures de cria i refugi per potenciar-ne la població

Investigadors de la Universitat de Lleida (UdL) han instal·lat a la part catalana de la conca alta de la Garona, un total de 104 nius per al cavilat (*Cottus hispaniolensis*), amb l'objectiu de millorar *in situ* l'èxit reproductor d'aquesta espècie en perill d'extinció que, a la península ibèrica, només es troba a la Val d'Aran, on es concentra el 15% de la seua població mundial. Els nius s'agrupen en 8 estructures -4 ubicades a la zona de Vielha i 4 a la de Lés- dissenyades pels propis investigadors i que seran objecte d'un seguiment temporal.



Un exemplar de cavilat. FOTO: Antoni Palau (UdL)

Aquesta ha estat una de les accions del [Projecte Cavilat: Recuperació poblacional de *Cottus hispaniolensis* mitjançant la gestió de l'habitat físic](#) [<https://portalrecerca.csuc.cat/cris/project/pj3299537>] dut a terme per

investigadors del Departament de medi ambient i ciències del sòl de l'Escola Tècnica Superior d'Enginyeria Agrària (ETSEA) de la UdL els darrers dos anys i que ha comptat amb cofinançament de la [Fundación Biodiversidad](#) [<https://fundacion-biodiversidad.es/es/>].

El cavilat és una espècie endèmica de la conca alta del riu Garona, catalogada en perill crític i de conservació prioritària a l'Estat que, en les darreres dècades, ha experimentat una forta regressió sense que es coneguin exactament les causes, explica Antoni Palau, professor de l'ETSEA responsable del projecte. "Aquest fet dificulta entendre com es regulen les seues poblacions i impedeix elaborar un pla de conservació precís i eficaç", afegeix.

És per això que el projecte s'ha centrat en determinar els requisits biològics i ecològics bàsics que puguin servir de base a l'elaboració de l'Estratègia nacional de conservació de l'espècie, tot aportant informació pràctica i aplicada per millorar-ne els efectius poblacionals, que en la part catalana de la conca alta de la Garona, s'han estimat en 640 exemplars (7% alevins, 43% juvenils i 50% adults).

Per recuperar i consolidar el cavilat, els experts de la UdL proposen combinar el condicionament del hàbitat físic amb estratègies poblacionals. D'una banda, instal·lar d'infraestructures artificials de cria (nius) i refugis, i de l'altra, repoblar amb exemplars translocats (transferits d'una zona a una altra de la mateixa conca de manera artificial) i si cal, també a partir de la cria en captivitat.

En aquest sentit, han elaborat un protocol per dur a terme aquestes translocacions que estableix que l'obtenció d'exemplars s'ha de fer preferentment en l'eix principal de la Garona, en trams de riu que tinguin més de 2,5 individus per 100 metres lineals; que l'extracció no suposi més del 25% de la població estimada en aquell tram; i que el nombre mínim d'exemplars haurà de ser 50 (25 mascles i 25 femelles) amb una estructura de classes d'edat predefinida per a cada cas per garantir la viabilitat dels nous nuclis de població. Els investigadors han identificat en la part de la Garona estudiada (30,5 quilòmetres), tres possibles trams de riu 'donants'; és a dir

amb capacitat per facilitar exemplars tant per a translocacions com per cria en captivitat, i dos possibles trams 'receptors', amb capacitat d'acollida, pel fet de disposar actualment d'una baixa densitat de població.

El projecte cavilat també ha pogut simular la influència de diferents escenaris de canvi climàtic sobre la població de l'espècie a la zona estudiada. Així, els resultats obtinguts apunten que "les poblacions de cavilat no estan en risc pel canvi climàtic, almenys pel que fa a l'alteració del seu hàbitat", afirma Palau.